

Právě na první čtvrtek v měsíci dubnu připadá Zelený čtvrtek, nebude tento den adorace ani setkání na faře.

ŽEHNÁNÍ POKRMŮ O VELIKONOCÍCH

Toto žehnání souvisí se starou postní praxí, která zapovídala požívání nejen masa, ale i vajec a sýra. Pokrmy byly o Velikonocích žehnány pro jejich první domácí použití. Zvláštní symboliku má velikonoční vejce - symbol života. Žehnání pokrmů připomíná, že společenství se zmrtevýchvstalým Kristem u eucharistického stolu má pokračovat doma v hostině lásky - agapé.

Žehnání pokrmů se bude konat na Bílou sobotu v 10.00 h a v 16.00 h v kostele Petra a Pavla a po večerní mši svatě a také po každé mši svatě v Neděli velikonoční.

15.dubna
mše svatá v Šemanovicích
v 15.hod.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

O NEDĚLÍCH:

7.30 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.00 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
10.30 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

V TÝDNU:

Od úterý do soboty:

v kostele sv. Ludmily v **7.30 hod.**
Úterý - kostel sv. Petra a Pavla v **17.00 hod.**
Každé první úterý v měsíci. Mše svatá v **17.00 hod.** v zámecké kapli sv. Ludmily
Středa - Domov duchodců v **10.00 hod.**
Pátek - kostel kapucínů (nám. Míru) v **18.00 hod.**
Sobota - kostel sv. Václava ve Vysoké v **17.00 hod.** (mše sv. s nedělní platností)

MĚLNÍK**ZÁBOŘÍ****PŠOVKA****VYSOKÁ****ŠEMANOVICÉ****MEDONOSY**

Slzy

Chci se s vámi rozdělit o zážitek, který se mi stal zrovna včera. Večer jsem měla náladu pod psa, byla jsem unavená a hlavně smutná z toho, jak prožívám svůj život. Manžel si žije svým životem a na mé potřeby kašle a děti pomalu dospívají, mají plno aktivit a často se ozvou, jen když mají hlad a nebo potřebují peníze a pro přitulení si přijde jen to nejmenší.

Klekla jsem si večer a začala se modlit růženec. Napadaly mě takové věci, jako že musím dožehlit prádlo, ostříhat růže a pořád mi bylo smutno. Řekla jsem si, že nechám své myšlenky plynout a svěřím je Bohu. Už ani nevím, co jsem Bohu říkala a snad to ani není důležité. Pak se stalo něco úžasného! V celém těle jsem ucítila zvláštní mrazení a uslyšela jsem, jak mi Bůh říká: "Mám tě rád." Měla jsem zavřené oči a najednou mi začaly téct slzy, a přitom se mi vůbec nechtělo brečet a ty slzy kapaly na deku (modlím se u postele). Bylo mi, jako bych z mlhy vyjela na kopec, který je prozářený sluncem. Už jste někdo zažil takové štěstí?

Když jsem po modlitbě vstala a začala uvažovat nad tím, co se stalo, došlo mi, jak se o mě Bůh stará a že mi dává dárky každý den. Že si nemusím vymýšlet něco, čím Boha potěším - třeba půst, vždyť jsem měla zrovna plné břicho. Mnohem lepší je dobrá zpověď a vědomí, že nenesu kříž sama, ale spíše nese můj kříž Ježíš a já mu ho jen občas (když se mi zrovna chce) pomáhám nést, asi jako Šimon z Cyrény.

Přeji vám ze srdce (které teď zpívá aleluja) stejně skvělou postní dobu jako mám já. Není to snad radostné poselství?

Anočka

Svatý týden

Květná neděle

Bohoslužby jako každou neděli.
Prosíme, přinést s sebou na mši sv. ratolesti.
Dodatečně mše sv. zaměřená pro děti v 16.00 hod v kapucinském kostele.

Velikonoční Úterý

Mše sv. v kostele sv. Ludmily v 7.30 hod.
Mše svatá v zámecké kapli sv. Ludmily v 17.00 hod.

Velikonoční Středa

Mše sv. v kostele sv. Ludmily v 7.30 hod.
Mše sv. v Domově duchodců v 10.00 hod.

Zelený čtvrtek

Mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku v 18.00 hod.

Velký pátek

Křížová cesta v Liběchově v 10.00 hod. začátek u kostela.
Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku v 18.00 hod.

Bílá sobota

Adorace Nejsv. Svátostí u Božího hrobu od **10.00 - 19.00** hod. v kostele sv. Petra a Pavla
Liturgie sobotní ve **20.00** hod. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla. Prosíme, přinést s sebou svíce!

Boží hod velikonoční

7.30 - mše sv. v kostele na Pšovce
9.00 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku
10.30 - mše sv. kostele v Záboří
10.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké
18.00 - mše sv. v kostele sv. Ludmily v Mělníku

Velikonoční pondělí

9.00 - mše sv. v sv. kostele Petra a Pavla v Mělníku

Úterý po Velikonocích

Ranní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude!
17.00 - mše sv. v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku

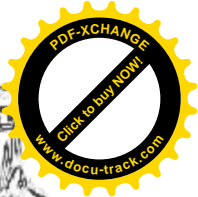
Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337

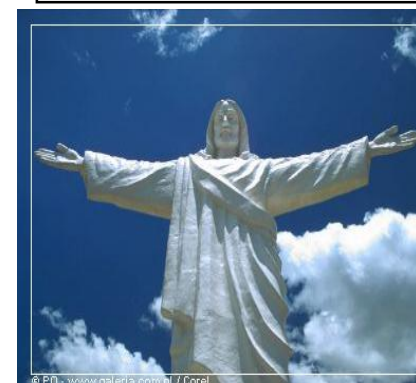
Spravujeme též farnosti: Sv. Vavřince na Pšovce, Narození Panny Marie v Záboří a kostely v Mělníku: sv. Ludmily, Čtrnácti sv. pomocníků, sv. Václava ve Vysoké, sv. Jana Nepomuckého v Šemanovicích, sv. Jakuba v Medonosích. Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jan Jucha MS, P. Ryszard Kurasiewicz MS
Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: kurasko@seznam.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. Ludmila

FARNÍ ZPRAVODAJ - březen 3/2007

Viděl jsem Syna člověka a on mi řekl: "Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí (Ihrobu).

(Zj 1, 17c-18)

Ad zmrtevýchvstalý Ježíš Kristus se stane pro Vás a Vaše rodiny nadějí a radostí pro každou chvíli života.

P. Jan Jucha MS
P. Ryszard Kurasiewicz MS

Co znamenají Velikonoce pro naše děti

Svátky slaví děti rády, vlastně žijí od jednoho svátku k druhému. Dospělí v každodenním shonu už ani nevědí, co svátek znamená. Děti mají svátek rády, ale nemají rády slavnostnost.

Toto pravidlo platí i pro náboženské slavnosti. A o svátcích musíme, my rodiče, vědět ještě něco. Svátky můžeme slavit, jen když to nás rodiče také těší. My dospělí jsme zvyklí oslavit církevní svátky v kostele. Pro jedny je to liturgie, pro druhé kázání, pro třetí jsou to písně a modlitby. Jsou to události, které se dotýkají jejich srdcí a které se vzpomínky na Ježíšovu smrt, nebo na jeho vzkříšení, nebo na seslání Ducha svatého, dělají den sváteční. Avšak křesťanské bohoslužby jsou pro dítě ještě příliš těžké. Musíme tedy nalézt v rodině formy, abychom jim účast na těchto svátcích umožnili. Procházka vlahým jarním večerem s rozhovorem o Ježíšově smrti může být počátkem takového svátku, který potom klidně může přejít v ulehčení, radost a bujnost. Takový prostor je možný ovšem pouze se staršími dětmi. Ani zde nejde o plastické vyličení smrti na kříži, nýbrž o vystižení zdánlivého ztroskotání, zdánlivé marnosti našeho vlastního smutku a naší důvěry. Nebo také svatodušní výlet k Labi, setkání s chladnou vodou, teplým sluncem a vlahým vzduchem a rozhovor o zkušenosti lidí z doby před dvěma tisíciletími, kteří byli plní jistoty, že Ježíš žije a že Ježíš nezemřel nadarmo, to všechno může být pro děti zdrojem velké radosti a nové zkušenosti.

Když my velcí slavíme nějaký svátek, spojujeme to se slavnostním obědem. Totéž platí pro naše malé. Hostiny mají ze srdce rády. Hlavně však dětem vyhovuje slavnostní rodinné prostředí a pohoštění, v němž jsou všichni spojeni přívětivostí a láskou.

Ještě než naše děti vezmeme s sebou na bohoslužby Zeleného čtvrtka, ještě než jsou s to účastnit se s námi slavnosti Vzkříšení, můžeme je pozvat na večeri, jak ji slavil Pán Ježíš se svými přáteli. Vzorem takové večere je židovské slavení Velikonoc. Vůbec, židovský národ věděl mnoho o svátcích a slavnostech a věděl mnoho o tom, jak vklínit náboženskou zkušenost do souboru rodinných obyčejů. Přísné vynětí sabatu ze všednosti týdne vždy rodičům a dětem připomnělo Boží přikázání, povinnosti, které z toho plynou, i to, že stále trvají v Jeho moci a milosti. Světlo sabatu, které

se svěcovalo po příchodu do synagogy, znamenalo pro nesčetné Židy ení bezpečí, jistoty a budoucnosti ve světle a míru.

Svátky nemůžeme slavit s našimi dětmi tak, že jim prostě sdělíme pravdy spásy. To našim dětem nestačí, potřebují konkrétní setkání. Ne nadarmo zdobíme vánoční stromek mnoha svíčkami; zkušenost tohoto zářícího stromu, tohoto jasu a radosti, se pro naše děti právem pojí s nadějí na budoucnost, o níž Písmo svaté praví: "Neboť sláva Boží osvětluje město a nebude potřebovat svítilny nebo světla slunce, neboť Bůh Hospodin je osvítil."

Toto vyjadřují i Velikonoce, že Bůh není "tam - kdesi" a my tady, nýbrž že "Bůh je s námi" - a to proto, abychom nakonec "my byli navždy s Ním."

Taková velikonoční víra je skutečné vítězství, které přemáhá svět.

Josef Diesel

Opravdu je třeba dnes odkrývat křesťanství

Žijeme v civilizovaném světě. Máme možnost poznávat, vzdělávat se. Mnohé věci jsme zdědili po předcích. Považujeme se za křesťany a jsme mnohdy přesvědčeni, že o křesťanství víme hodně. Jsou ale názory, které říkají, že náš pohled na křesťanství a naše prožívání křesťanství je zkřivené a někdy dost hodně.

Jestli je naše náboženství považováno z jedné strany jako soubor abstraktních, těžce srozumitelných a životu cizích dogmat a z druhé strany jako katalog příkazů a zákonů, které se často zdají nemožné k uskutečnění a nám jen komplikují život, pak se do našeho obrazu křesťanství vloudily nějaké falešné prvky.

Písmo svaté ukazuje náboženství, které započal Ježíš Kristus, jako dobrou, očekávanou a radostnou zvěst pro člověka. Popisuje také, že všichni, kteří ji přijali s vírou, nemohli zabrzdit svou radost a považovali se za nejšťastnější na zemi. Očividně našli v křesťanství drahocennou, doteď skrytou perlu a bez váhání opustili vše, aby ji získali.

Proč je mezi námi, současnými křesťany, jen zřídka vidět taková radost? Nevidíme už v Ježíšově Evangelium radostnou zvěst? Proč ji bereme spíše jako nějaké těžké jho?

Druhá znepokojující věc, která si zaslouží zastavení, je tato: křesťanství neproměňuje náš život! Od nevěřících se nejčastěji lišíme jen tím, že chodíme do kostela, ale na konkrétní životní problémy máme stejné názory, jako oni se řídíme stejným žebříčkem hodnot. I my se držíme peněz a věříme, že jen ony nám zabezpečí život. Tak jako ostatní i my opakujeme, že si chceme života užívat a ve jménu tohoto "svatého" práva hledáme všude pohodlí, zážitky a klid. Tak jako každý člověk utíkáme před utrpením a křížem. Za naše životní neúspěchy viníme ostatní a nebo vnější okolnosti atd. atd. V těch všech věcech křesťanství nemá nejmenší vliv na naše smýšlení a chování. Zatím Bible nazývá evangelium - "Mocí Boha pro každého, kdo věří" (srov. Rz 1,16). Spása v Božím zjevení se nekoná až po smrti! Ona je také úplnou proměnou naší mentality a života již na tomto světě.

Dějiny prvních staletí jsou plné svědectví právě takového působení křesťanství:

List Diogneta:

Křesťané se od ostatních lidí neliší ani bydlištěm, ani mluvou, ani způsobem života. Nebydlí přece ve svých vlastních obcích, neužívají žádného zvláštního jazyka ani nevedou nějaký neobyčejný život. A křesťanské učení není žádná lidská vymyšlenost ani nevzniklo z úsilí nějakých lidí toužících po věděni; vždyť křesťané se vůbec nezaštiťují nějakou lidskou moudrostí, jak to jinak bývá.

A tak žijí v řeckých i barských městech, tak jak to každému život přinesl, a v oblékání i jídle a v ostatních stránkách života se zcela řídí místními obyčejí. A přece se jejich život vyznačuje nápadnými rysy, které budí podiv a jsou podle obecného mínění neuvěřitelné: Bydlí sice ve svém, ale jako by byli hosty a nájemníky. Na všem se podílejí jako svobodní občané, a nechávají si všechno líbit jako přistěhovalci a cizinci. Každou cizinu mají za vlast, a každá vlast je jim cizinou. Jako všichni ostatní se žení a mají děti, ale novorozence neodhazují. Jejich stůl je připraven pro všechny, lože však nikoli.

Jsou sice v těle, podle těla však nežijí. Pobývají sice na zemi, ale domovem jsou v nebi. Stanovené zákony zachovávají, a svým životem všechny zákony překonávají. Všechny lidi milují, a všichni je pronásledují. Lidé je

neznají, a přesto je odsuzují; usmrcují je, a oni dostávají život. Jsou žebráci, a mnohé obdarovávají, ve všem mají nouzi, a přece mají všeho nadbytek. Lidé je znevažují, a jim se uprostřed hanby dostává slávy. Jsou pomlouváni, a docházejí ospravedlnění. Zlořečí se jim, a oni dobrořečí, dostává se jim urážek, a oni prokazují čest. Činí-li dobro, trestají je jako zlé, a jsou-li trestáni, radují se, jako by ožívali.

Myslíte si, že by někdo, kdo se dívá na nás, na křesťany XXI století, mohl napsat něco takového?

P. Jan Jucha MS

Svěřit svůj život do Božích rukou nebo "svaté kamikadze"?

Když slyším větu "Svěř svůj život do Božích rukou", tak si vždy vzpomenu na modlitbu řidiče. Auto se rozjede a řidič zbožně pouští rukama volant, zavírá oči a zplna hrdla volá: "Bože do tvých rukou svěřuji tento volant". V lepším případě to skončí tak, že po otevření očí se řidiči podaří zabránit srážce s chodcem či s protijedoucím automobilem, nebo zaparkuje v příkopu. V lepším případě to odnese jenom automobil. V horším případě visí řidič i s vozidlem třeba na telegrafním sloupu a je dobit a zmrzačen on i jeho spolujezdci, případně ještě pár lidí okolo, kteří byli tak neopatrní, že šli tou cestou a nespěřili svůj život do Božích rukou jako náš řidič. Kdo ti tedy zkazil? Já řidič, anebo se to nějak vymklo Pánu Bohu z rukou? Způsob, jak k věci přistupoval zmíněný řidič, do křesťanského života nepatří, neboť nemáme být sebevrazi ani ohrožovat okolí svojí pseudosvatostí. A přeci to v našem životě někdy vypadá trochu podobně, když se pokoušíme nepřijmout svou odpovědnost či stavovskou povinnost a snažíme se je hodit na Boha.

A co tedy dělat, když každý kazatel tvrdí "Svěř svůj život do Božích rukou a učiň ho Pánem a řidičem svého života" Budeme na to muset jít jinudy než náš řidič. Již v Genezi zjistíme, že lidem Bůh svěřil hned na počátku určitý úkol - rozvíjet zemi a završit ji, starat se o zahradu, ale přitom to člověk nemá činit odtrženě od tvůrce (autonomně od Boha). Bůh dává v Genezi návod, co člověk činit má a co nemá: "Člověk nemá jíst z toho jednoho stromu". Bůh neudělá betonovou hradbu, aby ten strom vůbec neviděl, ale stvoří člověka tak, že má šanci to udělat dobře. Bůh nedělá věci, které nám svěřil, za nás. Bůh po nás žádá autonomii podřízenou v důvěře jeho zákonu (zákonu bezpodmínečné lásky), tedy ne svévoli, ale svatošti. Autonomie odtržená od Boha je svévolí. Náš problém je, že často žijeme v extrémě, protože neumíme, nebo nechceme nést napětí každého všedního dne mezi odpovědností a současně závislostí na Bohu.

My se nemůžeme zbavit odpovědnosti za to, co činíme, tím způsobem, že všechno, jako náš řidič, hodíme na Boha, ani se nemáme stát autonomní od Boha, kdy je nám šumafuk, jak k nám Bůh promlouvá. Bůh nechce loutky, ale spolupracovníky. Bůh nás rád bude řídit, ale podle jeho pravidel vedení, ne podle našich výmyslů. Smysl pro realitu i tajemství a zároveň hluboký, řekl bych, intimní život s Bohem, to je prostor, kde Bůh vede člověka k jeho plnosti. Pouze v atmosféře důvěry a odpovědnosti zároveň se realizuje Boží vedení a panování, chcete-li, řízení našeho života. Celé naše hledání, jak být odevzdáný do Božích rukou, má řešení v niterném, vytrvalém a věrném setkání s ním, a to i v období sucha a vedle toho v praktických krocích života. Mnoho našich temnot spočívá v tom, že nedělám své obyčejné věci poctivě a tedy se nemůže realizovat ani Boží vedení.

Svěřit svůj život do Božích rukou tedy neznamená stát se kamikadze, ale znamená to jít životem jako Kristus. A Kristus, to byl někdo, kdo se prostě jednoduše modlil a přitom velmi kvalitně pracoval. Byl to rabi z tesařské rodiny. O jeho tesařině toho sice moc nevíme, ale rabi to byl rozhodně schopný a věrný, a to tak, že ho to stálo život. Byl to Hospodinův služebník plný Ducha, byl to syn svého otce. Jak se projevoval? Když bylo potřeba, modlil se, když bylo třeba, tak kázal, když to bylo třeba, odpočíval, když potřeboval spolupracovníky, tak je vybral atd. Ježíš je praktik života kráčeující v úzkém společenství s Otcem. Tedy, co to nakonec znamená? V jeho životě nebylo nic, co by Otci nepatřilo, a přeci to užíval on. Ježíš je ten, který jedná, ale jedná právě natolik, nakolik udržuje společenství s Otcem, a v tom tkví tajemství nechat Bohem řídit svůj život. Prakticky to kdosi vystihl, když řekl: "Modlí se tak jako by všechno záviselo na Bohu a pracuj tak, jako by všechno záviselo na tobě". Je to jasné: nestačí jedno bez druhého. Modlitba bez skutků se stane pokrytectvím a skutky bez modlitby se stanou otroctvím, workoholismem a samospasitelským úsilím.

Zkusím to vyjádřit konkrétně. Jsi student: "Studuj, kolik to jde, a pamatuj na to, že tvé studium patří do Božího plánu a budování Božího království. Máš rodinu: "Starej se, co to jde, a pamatuj, že každé tvoje slovo dobroty, každá vyměněná plínka, každá uvařená vložková kaše i pečená husa, vaše auto, omítnutý dům, opravený kohoutek v koupelně chce patřit a má patřit do Božího království a je prostorem, v němž se realizuje Boží vláda nad sebou. Pracuješ: "Dbej na to, aby každé udeření tvého kladiva patřilo do Božího království. Píšeš noviny: "Pamatuj, že každé tebou napsané slovo má patřit do Božího království. Chodíš s děvčetem (s klukem) - i to je prostor, kde se má realizovat Boží království - dovolíš mu to svým respektem k jeho plánu i nároku na pořádek? To, co tu píšeš, neznamená novou těžkou kládu, která teď bude nad každým z nás ležet, to je odlehčení, nemusíme totiž zas tak kdoví co hledat, ale stačí to, v čem žijí, uvádět do Boží přítomnosti. Jak? Třeba takhle to dělal starý iro-skotský zemědělec: "Bože požehnej ty sám mé žně, každý kopec, rovinu i pole, každický zatočený,

pěkný tvrdý srp, každý klásek a každou ruku v snopu." (A pak šel a obdělával pole.) A tak to zas může dělat počítačový expert dřív, než se vrhne do víru dne: "Bože, požehnej ty sám můj počítač, chraň každé kliknutí mé myši, by mi sloužilo a ne mne zdržovalo, ty sám požehnej můj internet, ať v něm najdu to, co budu je a ne to, co boří, stůj, Pane, na stráží mé myslí, ať nejsem otrokem stroje a techniky, ale ať jsem tvým synem plným svobody." A pak si sedne a pracuje na www.cho.cz.

Michael Špilar

Podám Ti ruce
abys mě vedl
cestou i necestou
a na té pouti
učil mou duši
rozdávat naději

Svou duši k nebi pozvedám
aby Tě velebila
a vzdala díky
za zázrak života
a za dar
řeči

Nauč mě lásce
můj Pane Ježíši
abych se mohla
na cestu vydat
a lidem okolo
dávat své srdce

Zdena Líbalová

Pozvánka na pouť

V letošním roce slaví litoměřická kapitula 95. výročí založení. Při této příležitosti (celý tento rok je jubilejní) jsou organizovány pro jednotlivé vikariáty poutě. Pro mladoboleslavský a českolipský vikariát se pouť koná 19.května 2007 do baziliky Nanebevzetí Panny Marie v České Lípě.

Cílem pouti je nejen oslava výročí, ale i prohloubení naší víry, naděje a lásky a také prožití společenství univerzální církve a vzájemné poznání. Byl bych velmi rád, kdybyste se této pouti zúčastnili v hojném počtu, a proto vás už teď zvu a prosím, abyste si tento den udělali čas a putovali s námi.

Podrobné informace a program pouti budou v příštím čísle našeho časopisu a na letáčích.

P. Jan Jucha MS